

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Könnyű neked, mert te hiszel az isteni Gondviselésben, tudsz reménykedve és bizalommal Istenhez segítségért fordulni, még ebben a mostani kilátástalan helyzetünkben is, – mondta egy elkeseredett férj feleségének, amikor fel kellett számolniuk lakásukat, és egy kisebb, egyszerűbbre költözniük. A feleség gyerekkora óta hívő, vallását gyakorló volt, a férj ugyan meg volt keresztelve, de sem hitoktatásban, sem vallásos nevelésben nem részesült, vallási kérdésekben közömbös volt, humanistának tartotta magát. Nyugdíjba kerültek, gyerekeik már kirepültek a szülői házból, a nagy és drágán fenntartható lakást szerényebbre, olcsóbb helyen lévőre kellett cserélniük. De míg a feleség mindezt derűvel, a jövőbe vetett bizalommal fogadta, a férj csak panaszosan sorolta veszteségeit, kesergett reménytelen helyzetük miatt, hogy megindultak egy lejtőn lefelé, és senkitől-semmitől nem várhatják, hogy lecsúszásukat megállítsák.

A férj mindig büszke volt arra, hogy mindent megold a maga erejéből. Bátran épített az emberi tudás, a fejlett tudomány és technika vívmányaira és a saját erejére, döntéseinek megalapozottságára. Felesége természetesnek találta, hogy minden ügyében Istenhez forduljon. Az események és a dolgok, az élet minden kicsi és nagy mozzanata mögött felfedezte a Mindenhatót, aki minden embert szeretetből és szeretetre teremt, és elhalmoz ajándékaival. Életünk Isten ajándéka, ajándék házastársunk is, ajándékok gyerekeink; ajándékba kapjuk képességeinket, tehetségünket, amelyek nélkül nem tudnánk megteremteni életünk feltételeit. Még a megpróbáltatásokat is ajándékba kapjuk, de elegendő erőt, ügyességet és időt kapunk ahhoz is, hogy úrrá legyünk rajtuk. *„Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: a nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik; a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak.”* (Mk 20, 17-18)

Házasságuk évei alatt a férj sokszor megcsodálta felesége szilárd bizalmát Istenben. Csodálta, de nem értette, főképpen pedig nem osztotta. Azt mondogatta, hogy „te nyugodtan bízatsz Istenben, mert itt vagyok neked én, aki meg tudja oldani a problémákat, aki melletted áll minden bajodban-gondodban, örömdben-bánatodban.” Megmosolyogta felesége válaszát: „Azt is Istennek köszönöm, hogy te vagy és ilyen vagy, hogy te az enyém vagy és én a tied lehetek. Nagyszerű dolog, hogy mi ketten egymásra mindig, minden helyzetben számíthatunk!”

Idézzetek fel olyan házasságokat, amelyekben a házasság felek világnézeti különbözősége ellenére sikerült kialakítaniuk egységüket!

Most azonban új helyzet állt elő: a férj nem tudott olyan megoldást találni, ami kedvére való lett volna. Világos volt, hogy eddigi életmódjukon változtatniuk kell. Azt a lakást, amit – a férj szerint a saját erejükből – hosszú éveken át széppé, kényelmessé alakítottak, ahonnan mindent – munkát és szórakozást – könnyen elértek, ahol jól érezték magukat, fel kellett

számolniuk. Az évek során felhalmozott sok holmit ki kellett selejtezni, kedves és értékes bútoraik egy részéről le kellett mondaniuk, mert az új lakásban nem fért volna el minden. Elhagyva a megszokott környéket messzebbre kerültek a megszokott szolgáltatók is, a zöldséges, a ruhatisztító, a vendéglők és a virágüzlet – mind eltávolodtak tőlük, bizony lehet, hogy gyengébbekre, olcsóbbakra kell átállniuk. Ez volt az a „lejtő”, amelyen a férj a megállás lehetőségét sem látta, nemhogy a visszakapaszkodásra gondolhatott volna.

Soroljatok fel olyan eseteket saját életeitekből, szüleitek, rokonaitok, barátaitok életéből, amikor megtapasztalható volt a Gondviselés! Hogyan sodródik krízishelyzetbe a kishitű?

Amíg a férj kedvetlenül és szomorúan intézte a szükséges hivatalos ügyeket, készülődött a lakás kiürítésére, felesége igyekezett a kissé zavarossá vált lakásban is otthont teremteni, férje számára derűs, nyugodt estéket biztosítani, kedvére való ebédeket főzni. Érezte, hogy számára a legfontosabb a férje, hogy nincsenek saját szempontjai, csak kettejük közös életére gondol. Derűs és bizakodó volt, bízott abban, hogy ez a változás kedvező eredménnyel fog járni. „Tudjuk, hogy az Isten szeretőknek minden javukra válik, azoknak, akik az ő végzése értelmében meghívást kaptak, hogy szentek legyenek.” (Róm 8,28)

Könnyű neked, ... mondogatta a férj, aztán, miután már átköltöztek új lakásukba, egy vasárnapi ebéd után hozzátette: „Mondd, nem tudnád nekem elárulni ennek a könnyedségnek a titkát?” Felesége felnevetett: „Hiszen tudod te jól, rám is szokad olvasni, hogy hiszek a Gondviselésben, tudom, hogy Isten szeret, sőt azt is tudom, hogy téged is szeret! Türelemesen várja, hogy megköszönd Neki mindazt, amit nekünk ajándékozott, például ezt a lakást; hogy együtt mondjuk: Legyen meg a Te akaratod.”

Hogyan segíthetik egymást a házások Isten jelenlétének felfedezésében? Mi segít elfogadni azt, ami nem egészen a mi akaratunk szerint történt?

Kedves családok, házaspárok, jegyesek és szerelmesek! A házasság szentségében hárman kötnek szövetséget, Isten is kimondja IGEN-jét a házasulandókra, mintegy „garantálja” jelenlétét a házasságban. A házaspár biztosan számíthat Istenre. Az egymásra kimondott IGEN pedig „garantálja,” hogy a házások mindig és minden körülmények között számíthatnak egymásra, hogy jelen vannak egymás számára örömben, bánatban, munkában és ünnepi alkalmakkor. „Nem vagy enyém, ... Míg magadra gondolni mersz, / Míg sajnálsz az életed,” írja Szabó Lőrinc Semmiért egészen című versében. Ma, amikor minden az egyéni érdekérvényesítést dicsőíti, amikor fogyasztói társadalmunk a „használd és dobd el” szemléletet hirdeti, fontos, hogy tudatosítsuk: a teljes, kölcsönös és végleges önátadás tesz minket házasságunkban jelen lévővé. Vegyük észre, hogy házastársunk számunkra jelen van éjjel és nappal, hétköznap és ünnepnapokon, hogy egymásnak ajándékoztuk magunkat.

Sokszor egészen kicsi jel utal csak Isten jelenlétére. Alakítsuk ki magunkban azt a látásmódot, amely segít felfedezni Istent a legjelentéktelenebbnek látszó mozzanatoktól a hatalmas történésekig mindenben! Bízunk Benne, mert szeretete kikezdzhetetlen.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegység elnöke